

Jordi Pujol, en un instant de la sessió en què es va tractar la moció de censura presentada pel PSC-Cpc, els dies 17, 18 i 19 d'octubre. El president català va optar per no intervenir en tot el debat.

EFE

L'endemà de la moció

La moció de censura contra el Govern de la Generalitat de Catalunya, presentada pel líder del PSC-Cpc, Pasqual Maragall, no ha provocat canvis, com era previsible, en els equilibris polítics a Catalunya. Sí que ha desvetllat, però, l'activitat parlamentària i ha estat el preàmbul d'una tardor política animada, amb el debat dels pressupostos del 2002, la federació de CiU i l'inici de la segona meitat de la legislatura.

Com tothom preveia, la moció de censura presentada pel líder del Partit dels Socialistes de Catalunya-Ciutadans pel Canvi (PSC-Cpc), Pasqual Maragall, no ha prosperat. La iniciativa obtenia el mateixos suports que tenia abans de començar el debat parlamentari, és a dir, el dels 55 diputats del PSC-Cpc i d'Iniciativa per Catalunya-Verds (IC-V). En contra, els 46 diputats de Convergència i Unió (CiU) amb els 12 dels seus socis del Partit Popular de Catalunya (PPC). S'hi abstingueren els 12 d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), en la mateixa línia que en el debat d'investidura de Jordi Pujol d'ara fa dos anys.

Però tot i que el resultat, pel que fa a equilibris parlamentaris, ha estat absolutament previsible, sí que és cert que les conseqüències polítiques han estat més imprevisibles. Maragall no s'ha estimbat, com auguraven els seus adversaris –i es

Les propostes de la moció de Pasqual Maragall

El líder de PSC-Cpc va articular, segons ell mateix explicà, el discurs de la seva moció al voltant de quatre eixos: un govern que defensi els interessos i les ambicions legítimes dels catalans i catalanes a Espanya i Europa, un progrés econòmic basat en l'educació i el treball, una societat cohesionada i segura, i un govern proper i eficaç. Quatre eixos que després d'un llarg discurs de prop de dues hores i mitja va resumir en disset propostes bàsiques.

1. Suport a les famílies. Que els infants de quatre mesos a tres anys puguin accedir a places d'escoles bressol públiques de titularitat municipal. Per això es crearan 30.000 noves places en un període de cinc anys. Prestació de 8.000 pessetes el mes per a cada fill a càrrec dels pares (fins als divuit anys). Servei a domicili per a persones grans amb dependència, amb una subvenció mitjana per persona de 160 pessetes/any.

2. Envel·lir a casa amb ajut, a través d'un pla d'atenció domiciliària.

3. Assistència sanitària de major qualitat i més humanitzada. Reducció del temps d'espera per a les intervencions.

4. Pactes territorials per a l'ocupació. Impuls d'acords territorials per a l'ocupació, entre agents socials al territori i les institucions locals o comarcals. Suport a la jornada laboral de 35 hores setmanals.

5. Devolució de competències educatives al món local. Transferir la gestió de l'educació infantil i primària i, opcionalment, la secundària als ajuntaments. El Departament d'Ensenyament manté les funcions directives del sistema educatiu: regulació, ordenació, planificació global, avaluació, finançament, professorat, inspecció i polítiques compensatòries.

6. Model universitari obert i descentralitzat, més obert als estudiants i professors d'Espanya i Sud-amèrica, així com d'altres països. Informar a l'exterior de la realitat lingüística de les universitats catalanes, de les facilitats per a l'aprenentatge del català. Ús acadèmic de l'espanyol, el francès i l'anglès.

7. Infraestructures per al segle XXI. Potenciar un model de mesures que acabi amb la concepció radial de l'estat, a favor d'eixos transversals o longitudinals, com ara l'Eix Mediterrani. Inversió de 7,5 bilions de pessetes en infraestructures, en deu anys.

8. Pla estratègic per Catalunya, que defineixi les línies bàsiques de desenvolupament futur del país en el marc espanyol, europeu i mediterrani.

9. Comerç i turisme, indústries més importants. Suport a les empreses. Creació d'un òrgan autonòmic de defensa de la competència. Aprovació d'una nova llei de l'Institut Català de Finances.

10. Més diners i més consens per a la cultura. Duplicar el pressupost de cultura. Implantació d'un pla d'infraestructures culturals territorials, amb un cost global a deu anys de 118.000 de pessetes, finançat al 50% entre Generalitat i administracions locals.

11. Extensió sobre el territori de les tecnologies de la informació i la comunicació. Desplegament efectiu de la xarxa ampla a tot el territori

12. Barris dignes i segurs. Impulsar actuacions d'intervenció integrals a quaranta barris d'arreu de Catalunya en quatre anys, com una de les eines principals, junt amb l'educació, per a la immigració.

13. Comandament únic de les forces de seguretat, en mans del Govern de la Generalitat, excepte en les funcions de vigilància de fronteres i la lluita antiterrorista. Absorció de tots els contingents de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional que es vulguin quedar a Catalunya en la policia de Catalunya.

14. Lleis institucionals bàsiques. Aprovació o revisió de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, llei electoral de Catalunya, reforma de la Llei 3/1982 del Parlament, president i consell executiu, llei reguladora de la iniciativa legislativa popular, lleis d'organització territorial, lleis reguladores dels organismes consultius de la Generalitat, llei del consell audiovisual.

15. Els quatre federalismes i la Carta de Barcelona. Catalanisme polític i federalisme: senat federal, reconeixement de les nacionalitats, presència directa a les institucions europees. Federalisme fiscal: descentralització de la despesa pública (40%, estat; 30%, autonomies; 30%, municipis). Gestió de l'Agència Tributària a Catalunya. Federalisme cultural: ple reconeixement de la pluralitat cultural i l'ingüística d'Espanya, ús de les quatre llengües de l'estat, ensenyament de la història dels pobles d'Espanya; de la mateixa manera, cal reconèixer la riquesa que és el castellà a Catalunya. Federalisme judicial: atribuir al Tribunal Superior de Catalunya les funcions de Tribunal de Cassació per resoldre els recursos iniciats a Catalunya.

Desencallar la "Carta municipal de Barcelona".

16. Reforma de la Constitució, per convertir el Senat en cambra de representació territorial.

17. Marc financer i factibilitat, considerant els criteris de finançament socialistes, d'anivellament del finançament de Catalunya amb la resta de comunitats autònomes que disposen de règim comú i la progressiva convergència a llarg termini amb el règim foral (del País Basc i Navarra), entre altres mesures.

Enric Rimbau

Tots contents. Pasqual Maragall ha culminat amb bona nota una feina que va començar fa mesos. Artur Mas ha estat a l'alçada de les circumstàncies i ha liderat l'oposició a la moció de censura. I Josep-Lluís Carod-Rovira ha vist consolidat l'espai en què es mou ERC.

temien, fins i tot, algun dels seus seguidors— amb una proposta anunciada amb massa temps (des del gener passat), que partia de la certesa de no aconseguir els suports parlamentaris necessaris. Però també és cert que d'aquest debat n'ha sortit reforçada la figura d'Artur Mas, com a candidat de CiU a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

La prova d'aquests dos èxits, aparentment incompatibles, són les imatges de felicitat, amb copes de cava incloses, que es van poder veure en acabar les sessions parlamentàries i la votació de la moció. Com si d'una nit electoral es tractés, tots els grups parlamentaris es van proclamar guanyadors. CiU, perquè la moció no havia prosperat i el seu futur candidat, avui conseller en cap, havia fet un bon paper. El PSC-Cpc, per haver acabat sencera una feina que a més d'un li feia pànic, i per haver pogut ser protagonistes, durant uns dies, al Parlament. ERC aconseguia consolidar una mica més un tercer espai polític enfront de la bipolarització PSC-CiU. IC-V forçava Maragall a afegir, encara que de puntetes, la proposta d'anticipiar les eleccions. Fins i tot el PP, blanc de les crítiques de pràcticament tothom, es va proclamar, en boca del seu líder, Alberto Fernández-Díaz, com a guanyador del debat, en imposar-se la seva "línia de responsabilitat amb la governabilitat".

Moments de nivell. Sigui com sigui, el debat, que es va fer la setmana passa-

da al Parlament català, que es va haver d'allargar fins el tercer dia, va tenir moments de cert nivell. Si bé va començar amb un discurs de prop de dues hores i mitja de Pasqual Maragall, on les improvisacions li van fer saltar-se alguns punts de la seva exposició, el debat es va animar el segon dia. El conseller en cap, Artur Mas va ser el primer a replicar la proposta alternativa de govern presentada pel líder socialista. Mas, va saber aprofitar els oblits d'alguns sectors que va tenir Maragall en la seva intervenció, com el dels discapacitats o els joves, per carregar amb força minuciositat contra el discurs del dirigent del PSC-Cpc. Falta de passió i la dependència del PSOE van ser alguns dels retrets etzibats pel futur presidenciable de CiU al candidat socialista. Maragall va optar, però, per no entrar en el debat, ja que va considerar que la figura del conseller en cap —qüestionada pel dirigent socialista— no era la indicada per contestar una moció dirigida contra el president, Jordi Pujol. Maragall, però, oblidava que en més d'una ocasió havia emplaçat públicament Artur Mas a respondre la moció.

Pluja d'ofertes. Mas va acabar el seu discurs amb una oferta d'entesa al PSC per a la propera legislatura, per comptes de continuar la via d'enfrontament iniciada, a parer del conseller, amb la proposta de moció. Això sí, amb una condició: que els socialistes catalans "llevin

àncores" i es desfacin de la dependència del PSOE.

Per la seva banda, el líder d'IC-V, Rafael Ribó, va mantenir la seva estratègia de marcar espai disputant-lo a ERC. Va criticar la formació republicana per ajudar CiU, amb l'oferta d'un pacte per desfer-se del PP. Ribó també va oferir suport a Maragall, però li va demanar un esforç més gran per a trenar una alternativa de totes les forces d'esquerra del Parlament i va advocar per un futur govern a Catalunya participat per PSC, ERC i IC-V.

En el seu torn, el líder d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, va expressar el que són, al seu parer, les limitacions i les contradiccions del discurs de Maragall i del PSC. Carod-Rovira va demanar a Maragall que per "patriotisme i responsabilitat política", retirés la moció contra Pujol i que acceptés la proposta d'un pacte d'estabilitat entre els partits de tradició catalanista (CiU, PSC, IC-V i ERC), per evitar que el Govern de Catalunya acabi la legislatura en mans del PP. Una proposta que evidentment no fou acceptada per Maragall. El líder republicà, en explicar la seva abstenció, també va voler deixar clar que no significava el suport al Govern i que el vot favorable a la moció implicaria un "vot en contra de", una actitud contra la qual vol lluitar ERC, ja que consolida la Catalunya dual, dividida entre convergents i socialistes. El to del debat entre Carod i Maragall es va tesar quan el dirigent socialista va instar el lí-

Maragall no s'ha estimbat amb la moció, com alguns havien augurat, i Artur Mas s'ha consolidat com a futur candidat de CiU

der d'ERC a definir-se entre "CiU i l'esquerra". Carod-Rovira va contestar que era Maragall qui presentava un projecte alternatiu i que, per tant, qui havia d' aclarir si, en el futur, optaria "pel socialisme espanyol o pel catalanisme d'esqueres" i si el PSC es mantindria fidel als seus textos fundacionals, partidaris de defensar el dret a l'autodeterminació dels pobles. En el torn de resposta, Maragall va acceptar la possibilitat que en la pròxima legislatura es podria confirmar un "bloc de progrés" que podria incloure o no CiU, sempre que la coalició ho volgués, però presidit per l'esquerra.

Fins i tot el PP va proposar enteses a Maragall. En la seva intervenció, el dirigent del PP, Alberto Fernández Díaz, tot i estar contra la moció de censura, va proposar als socialistes de traslladar la política d'acords entre el PP i el PSOE a Catalunya. Maragall, però, la va rebutjar adduint que PSC i PP tenen plantejaments i ideologies molt allunyats.

En el debat també van intervenir Joaquim Nadal, com a portaveu del grup socialista-Cpc i, en rèpliques del Govern, els consellers d'Economia, Francesc Homs, de Política Territorial, Pere Macias, i la de Governació, Núria de Gispert. El diputat i líder d'Unió, Josep Antoni Duran Lleida, va ser qui va tancar la ronda de debats amb Maragall.

Moviments per la tardor. Tot i que la moció ha donat vida a un Parlament endormiscat, la veritat és que, tret dels matisos observats inicialment, els resultats no han significat cap canvi substancial. El PSC, amb Maragall al capdavant, con-

tinua essent l'alternativa política de l'actual Govern. CiU continua disposant del suport del PP. I ERC continua lluitant per superar les polítiques bipolars instal·lades a la cambra catalana des de la transició.

El que cal veure ara és com s'administren aquests equilibris durant els propers mesos.

Són molts els sectors de CiU que van rebre amb esperança la proposta que va llançar Josep-Lluís Carod-Rovira en el debat de política general, ara fa tres setmanes, d'arribar a un pacte entre les forces catalanistes, pels dos anys de legislatura que queden. Els sectors sobiranistes veuen la darrera ocasió de desfer-se del que consideren un soci difícil d'empassar, com el PP, i anhelan un acostament a la formació independentista.

Però diputats d'ERC ja han deixat clar que l'única opció de pacte viable és la proposada, és a dir, un acord de canvi de majoria parlamentària entre les quatre formacions catalanistes. Per tant, difícilment els republicans s'avindran a una hipotètica voluntat de CiU d'establir un pacte bilateral entre les dues formacions, a dos anys de les eleccions. Un acord que, d'altra banda, seria molt conflictiu entre les bases d'ERC.

Amb tots aquests equilibris, comencen ara les rondes d'entrevistes de Carod-Rovira amb la resta de líders polítics als quals es dirigeix la seva proposta d'acord. Una proposta que ni IC-V ni PSC estan disposats a acceptar. Per tant, neix amb tantes possibilitats de reeixir com la moció de censura presentada per Pasqual Maragall.

La primera setmana de novembre hi ha una cita clau en el calendari de la política catalana que en determinarà el desenvolupament futur. És el debat dels pressupostos del 2002. La majoria que l'executiu triï per aprovar-los pot indicar quin pot ser el camí de la legislatura.

Diversos parlamentaris de formacions diferents no descarten la hipòtesi que CiU aprovi els pressupostos amb el suport del PP. Paral·lelament, continuaria el procés de federació entre Convergència i Unió, que ha de culminar el 2 de desembre i que en principi ha d'anar acompanyat d'una reforma del Govern que doni resposta als acords entre els dos socis. Segons aquestes hipòtesis, CiU iniciaria llavors un procés de distanciament del PP, per no arribar al final de la legislatura de braçet amb un partit que genera moltes contradiccions entre el seu electorat. Aquest distanciament podria portar a escenificar un trencament. I a partir d'aquí, la hipòtesi es bifurca amb dos possibles finals. L'un planteja la possibilitat de convocar eleccions anticipades l'any que ve, per la dificultat d'aconseguir una majoria parlamentària estable. L'altre, apunta la possibilitat d'esgotar la legislatura amb una majoria simple al Parlament i prorrogant els pressupostos del 2002 al 2003, l'any de les properes eleccions. Tot plegat, però, només són hipòtesis de futur que, en política, ja s'ha demostrat que difícilment es compleixen. Sigui com sigui, però, alguns moviments podrien començar-se a gestar en la política catalana.

Enric Rimbau